

Písňe: 618, 673, 452.

1. čtení: Mt 24, 45-51. 25, 1-12

2. čtení (základ kázání): Mt 24, 42-44

váš Pán přijde. Uvažte přece: Kdyby hospodář věděl, v kterou noční dobu přijde zloděj, bděl by a zabránil by mu vloupat se do domu. Proto i vy buďte připraveni, neboť Syn člověka přijde v hodinu, kdy se nenadějete.

Bděte, buďte připraveni, čekejte vytrvale a pozorně. Tak bychom si mohli shrnout základní zvěst čteného textu. Pán může přijít kdykoli. Snad je zvláštní přirovnat jeho příchod k vloupání zloděje, ale jde právě jen o tu nečekanost a ne o zlý čin. Kdo čeká příchod Pána, má bdít a čekat. Stále a bez ohledu na to, jak dlouho to ještě může trvat.

Jenže bdít i nebdít se dá různým způsobem, zcela odlišným. V podobenství o služebníkovi, který byl ustanoven nad čeledí, jsou dvě možnosti chování – jeden se věrně a poctivě stará o druhé jak je třeba. Bdí, aby se staral o druhé, a tak je při příchodu pána zastižen. Druhý nechce čekat na pánův příchod, je mu to snad už příliš dlouho, už nečeká a sám se posadí na jeho místo. Začne zneužívat svého svěřeného postavení a prisvojovat si ještě víc, bije své kolegy o něž má pečovat a hoduje z pánova majetku. Bdí spolu s kumpány s nimiž hoduje na pánův účet, z toho, co měl dávat druhým.

Oba dva nespí, ale bdí. Každý ovšem úplně jinak. Jeden poctivě a odpovědně spravuje pánův majetek a včas dává pokrm spoluslužebníkům. Nevíme, zda přitom čeká každou chvíli pánův příchod, ale na tom nezáleží. Jedná poctivě, pán může přijít kdykoli, nemusí si s tím dělat starost.

Druhý s příchodem pána snad už vůbec nepočítá. Nebo se snad domnívá, že se to dozví včas a rychle všechno zlé zamaskuje a bude vystupovat poctivě a počestně? Ať tak či onak, jeho bdění se tomu prvnímu vůbec nepodobá. Ani jeho osud po příchodu pána. Prvnímu je blaze, druhému zle.

V druhém podobenství deset družiček čeká příchod ženichů, on dlouho nejde, a všechny usnou. Všechny spí úplně stejně, žádná nebdí, ale jenom pět z nich má v nádobách zásobní olej. Ty počítají s tím, že to nemusí být hned, že se ženichův příchod může nečekaně protáhnout. Sice také nebdí, ale jsou připraveny dát si hned po probuzení lampy do pořádku a svítit jak náleží.

Líbí se mi tohle podobenství o usnutí při dlouhém čekání. Bere totiž ohled na lidskou slabost. Nejsme stroje, abychom bděli bez přestání jakkoli dlouho, a Pán od nás nechce, na co nestačíme. Ne, když jsme unaveni, tak nás síly opustí a usneme. V takovou chvíli je dobré spát a není proč se za to stydět. Tak to je, a není to chyba.

Chyba přijde až potom. Vlastně už tu je od začátku, ale až po probuzení, když už pán přichází, vyjde najevo. Nedostatek oleje k svícení. Nedostatek světla. Světlo je ovšem nutné.

Světlo je totiž svědectví. O víře těch, kdo svítí; o tom, že nežijí sami pro sebe a z vlastní vůle, ale z Božího rozhodnutí jako jeho vyvolení a jím milovaní. O tom, že taková víra a život z ní má nejvyšší cenu. Pak také o lásce, která je odleskem Boží lásky k nám a odpoví na ni. Je to láska k druhým lidem i přesto, že za to nemůžeme čekat stejnou odezvu. Ta má zářit ve tmě nenávisti a šeru lhostejnosti. Světlo také ukazuje dopředu na další cestu a je signálem kudy jít. Pohled dopředu dává naději, že je kam jít a ta cesta má cíl. Víra, láska a naděje je tím světlem, jakým máme svítit druhým lidem a vítat příchod našeho Pána. Máme dost oleje?

Co je vlastně tím olejem? Jistě ne dobré skutky, jak se také soudilo. Kde bychom je vzali a jak bychom jimi mohli obstát? A pak, lampy všech deseti zpočátku svítily stejně, problém byl až v zásobě na delší dobu, do budoucna. Tak tedy trpělivost a ochota čekat? I když dlouho nepřichází? Ano. Odhodlání na dlouhou dobu čekání přesto, že mnozí jiní už ani neví, na co se zpočátku čekalo a proč. Pán je na cestě a přichází, i když to už trvá nějakých asi dva tisíce let.

Tady je souvislost s předchozím podobenstvím – špatný služebník také pozapomněl, že pán jednou přijde a zařídil se, jako by už vůbec přijít neměl.

Pošetilé družičky se nestaraly o zásobní olej – čekaly snad, že ženich přijde brzo a když dlouho nešel, tak už nenašly původní touhu, energii a chuť ho přijmout do svého života. Rozumné sice také spaly, ale chuť vítat přicházejícího ženicha jim zůstala. Věřili, že je na cestě k nim, s láskou čekaly a s nadějí vyhlížely.

Syn člověka přijde, když se toho nenadějeme. Máme tedy být připraveni. Ale to, díky Bohu, také jsme. Přes všechnu únavu a podřimování se scházíme spolu kolem stolu Páně, v modlitbě a četbě a výkladu Písma. Odhodlání a vytrvalost v očekávání příchodu Pána je dar Ducha svatého. Na něj se spolehněme, je to rozumné a prozíravé.

Pane, prosíme o vytrvalost v očekávání tvého příchodu. Prosíme, přicházej k nám už nyní svým svatým Duchem, abychom neztráceli odhodlání a vytrvalost.

Amen